

mod Tilsanding, saa med Henblik herpaa kan ganske vist denne Bevilling være Begyndelse til en Bevilling af ret uanet Rækkevidde. — Alt dette er imidlertid for mig det ganske underordnede. Jeg tager ikke Parti i dette Spørgsmaals Realitet, om der overhovedet skal være et nyt Udløb, om man altsaa ikke kan nøjes med det for faa Aar siden af Staten bekostede, eller om Udløbet skal være det ene Sted eller det andet. Den eneste Gang, jeg i mit lange Rigsdagsliv har taget Ordet ved første Behandling af Finansloven, gælder et lignende Tilfælde. Jeg vil ikke bruge stærke Ord, ellers vilde jeg have sagt, at jeg finder det ganske uforvarligt overfor dette Ting ved en Linie paa Finansloven at afgøre et Spørgsmaal, som hører ind under den almindelige Lovgivning, et Omraade, hvor dette Ting dog har den samme Indflydelse som Folketinget. Den Tidsfrist, som altid, særlig ogsaa i Aar, tilmaales dette Ting til Behandling af denne Sag, er saa kort, at de Undersøgelser, som bør finde Sted, især naar man kender den Ængstelse og store Modstand, der er i den paagældende Egn mod denne Sag, ikke kunne foretages. En saadan Sag bør derfor ikke kunne vedtages ved en Linie paa Finansloven. Det er en Protest herimod, jeg har villet rejse som Landstingsmand. Jeg tror, at det er berettiget at fordre, at et saadant Spørgsmaal, hvor saa mange Forhold bør tages under Overvejelse, ikke føres igennem ved en Linie paa Finansloven, hvor Landstingets Indflydelse er i den Grad minimal, som alle vistnok maa indrømme, at den er, naar det gælder Finansloven. Jeg ved ikke, om jeg denne Gang vil vinde Samstemning hos den overvejende Del af Tinget. Her, hvor jeg staar ganske upartisk overfor selve det lokale Spørgsmaal, vil jeg derfor bringe den store Tanke frem: at holde Landstingets Indflydelse højt, og den haaber jeg at kunne finde Tilslutning til. I ældre Tid var man gennem bitre Erfaringer længst naaet til det samme, som vi nu ere naaede til, Landstingets ikke meget stærke Indflydelse paa Finansloven, og da havde man et gammelt, næsten sikkert Slagord, der lød saaledes, at det gjaldt for Landstinget at holde Finansloven ren, d. v. s. ren og fri for den Slags Bevillinger, der burde høre ind under den almindelige Lovgivning. Jeg tror ikke, at det er godt og rigtigt for Landstinget at fravige dette gamle Princip.

Hermed henstiller jeg denne Sag til Overvejelse, uagtet jeg ganske vist har haft min Betænkelighed ved under den

højpolitiske Situation, der i Øjeblikket hersker, at bringe en saadan rent praktisk og forholdsvis mindre Sag frem.

Jørgen Berthelsen: Jeg vilde gerne bringe Ministeren for offentlige Arbejder en Tak for det Forslag, der er kommet ind paa Finansloven ved tredje Behandling, om en forbedret Toggang, især da dette Forslag ogsaa omfatter Jylland. Men jeg turde maaske benytte Lejligheden til at rette den Forespørgsel til den højtærede Trafikminister, om der ikke var Mulighed for, at det Tog, der gaar fra Fredericia som Nr. 949, kunde køre med samme Hastighed som et andet Tog, Nr. 917. Det er navnlig af Hensyn til de private Baner, der udgaa fra Aalborg, at dette var ønskeligt. Da vi fik den gamle Ordning afskaffet med Toget 159, som kom til Aalborg omtrent Kl. 9 Formiddag og afgik herfra 7⁵⁰ Eftermiddag, var det væsentligt af Hensyn til de mange Privatbaner, der udgaa fra Aalborg, for at gennemgaaende Post og Passagerer kunde faa Forbindelse samme Dag, de ankom, med samtlige fire Privatbaner. Dette lykkedes os med Tog Nr. 917, men derimod kommer Tog 949, der er i Aalborg 8⁵¹ Eftermiddag, saa sildigt, at det er vanskeligt for ikke at sige helt umuligt at faa Forbindelse med de Privatbaner, der udgaa i fire forskellige Retninger. Og mærkværdigt nok bruger det Tog 949 — det hedder ikke 949, naar det er paa Sjælland — fra København til Fredericia 13 Minutter mere end det andet, hvorimod det fra Fredericia til Aalborg bruger 1 Time 9 Minutter mere; og dog staar Tog 949 i Køreplanen opført som Eksprestog, medens 917 er Il-tog. Jeg ved, at Ministeren kan sige hertil, at Tog 949 holder ved samtlige Stationer mellem Hobro og Aalborg, men jeg tillader mig at gøre Ministeren opmærksom paa, at der ikke vil være det mindste i Vejen for at slette denne Standsning, saaledes at Toget 949 ligesom det andet kun standser ved Byerne. Jeg gaar nemlig ud fra, at det gælder for begge Togene, at naar de skulle gennemføres som Eksprestog, kunne de ikke holde ved alle Stationer. Jeg anbefaler den højtærede Minister at tage under Overvejelse, om der ikke var Mulighed for, at det Tog, der gaar herfra Kl. 9⁵ om Morgenen, kunde naa det samme, som Tog 917 har naaet, nemlig at dets Post og Passagerer uden Ophold befordres videre ud med de fire Privatbaner.

Maa jeg samtidig bringe i den højtærede Trafikministers Erindring en Sag,